

A Szentlélek keresztsége és kitöltése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 1:8; Lukács 11:8-10;

Apostolok cselekedetei 5:32; 13:52; Galata 5:16-26; Efezus 5:18

„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek” (Jn 10:10, ÚRK).

Keresztényként be kell töltenie bennünket a Szentléleknek. Nélküle erőtlenné lesz a bizonyágtévésünk, keresztyeni életünk pedig nyomasztó teher. Lehet, hogy vannak ismereteink, velünk született, nagyszerű képességeink, ékesszólásunk, de a Lélek nélkül nem tapasztalhatjuk az életet, amit Isten nekünk szánt. Nem lesz üdvbizonyosságunk és nem fogjuk ismerni azt az örömet, amit Urunk szolgálata nyújt. Csak névleges keresztyények leszünk, és a névleges keresztyény gyakorlatilag nem is keresztyény.

Jézus azonban azt akarja, hogy teljességre jussunk. Méltó életet kíván ajándékozni nekünk, olyat, ami kielégítő és értelmes, mert minden élet Forrásától, Jézus Krisztustól ered. Ő minden élet Teremtője és az örök élethez vezető egyetlen Út. „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam*” (Jn 14:6). Ez a teljesség kizárólag úgy érhető el, ha csatlakozunk Megváltónkhoz, a megvalósítás pedig a Szentlélek munkája által történik az életünkben.

Ezen a héten azt fogjuk tanulmányozni, mit mond a Biblia a Lélek keresztségéről és mit jelent betöltekezni vele. Megvizsgáljuk majd néhány bizonyítékát annak is, hogy valóban a Szentlélek tölt-e be bennünket.

A SZENTLÉLEK KERESZTSÉGE

Olvassuk el Mk 1:8 (vö. Mt 3:11; Lk 3:16; Jn 1:33); ApCsel 1:5 és 11:16 verseit! Milyen egyéb beiktatási szertartás jár együtt a Lélek keresztségével?

Az Újszövetségben mindössze hét szakasz szól arról, hogy emberek elnyerik a Szentlélek keresztségét. Ezek közül négy Keresztelő Jánosig megy vissza és a pünkösdre utal. Itt Isten azért adta a Szentlelket, hogy bevezesse a megváltás történetének „végnapjait”.

A többi evangéliumtól eltérően azonban János nem jövő időt használ, amikor a Lélek keresztségéről szól. Jelen időt használ, és arra utal, hogy a jelentősége folyamatos (Jn 1:33). Ugyanezt az igeidőt használja néhány igeverssel korábban, Jn 1:29-ben is, ahol Jézus másik fontos munkájáról ír: arról, hogy Ő veszi el a világ bűneit. Jézus szolgálata magába foglalja azt, hogy elveszi bűneinket és nekünk adja a Szentlelket. Erről a kettős tapasztalatról beszél ApCsel 2:38 is. A tanítványok mindkettőt megkapták: bűneik bocsánatát és a Szentlelket egyaránt, miután szemük kinyílt Krisztusra. Ugyanerről a tapasztalatról olvashatunk beszámolót Kornéliusz házából is ApCsel 10:43-44 verseiben, majd később ApCsel 11:16 versében. A víz általi keresztséget úgy ismerjük, mint a megtérés keresztségét (ApCsel 19:4). Amikor megtérünk bűneinkből és megkeresztelkedünk Jézus nevében, megkapjuk a Szentlelket is (ApCsel 2:28-39).

Az Újszövetségben összetartozik a Szentlélek elnyerése és a keresztség. Mindkettő az újjászületésünket jelzi. A keresztségben azonosítjuk magunkat Krisztussal, és Ő nekünk adja a Szentlelket, hogy ereje által éljünk és hirdessük a róla szóló örömhírt. A Lélek keresztsége nem a kegyelem másodlagos munkája az ember életének későbbi szakaszában, amit egyesek csodálatos ajándékokkal társítanak.

1Kor 12:13 versében Pál nem a pünkösdi, különleges tapasztalatra utal, hanem minden hívő közös tapasztalatára. Azt állítja, hogy mindnyájan egy Lélek által kereszteltettünk meg egy testbe, és mindnyájan „megitattattunk” a Lélekkel. Pál az egységet hangsúlyozza. A „mindnyájan” szó igen hangsúlyos. Minden hívő csatlakozik Krisztus testéhez, amit Pál összekapcsol a Lélek keresztségével.

Mi a saját tapasztalatunk a Szentlélek keresztségével? Mit jelent Ő az életünkben? Milyenek lennénk akkor, ha nem munkálkodna bennünk a Lélek?

BETÖLTEKEZNI A SZENTLÉLEKKEL

Olvassuk el ApCsel 13:52, Róm 8:9 és Ef 5:18 verseit! Mit jelent betöltekezni a Szentlélekkel? Hogyan történik ez gyakorlatilag az életünkben?

Ha már megkeresztelkedtünk és Krisztushoz tartozunk, a Szentlélek ereje által kell élnünk. Ahhoz, hogy ez így legyen, be kell töltenie bennünket a Léleknek. Az Újszövetségben számos beszámoló szól arról, hogy embereket betöltött a Szentlélek (Lk 1:41, 67; ApCsel 2:4; 4:8, 31; 9:17; 13:9). Pál apostol a *Lélekkel betölt, Lélekkel beteljesedik* kifejezésekkel érzékelteti: az ember teljesen alárendelte magát Istennek, nyitott a Szentlélek vezetésére, hogy Isten műve kiteljesedhessen az életében. Ha például az alkoholnak rendeli alá magát valaki, annak ártó hatása meglátszik a járásán, a beszédén, a gondolkodásán. Amikor azonban a Szentléleknek rendeljük alá magunkat, az életünk minden területét az Ő átalakító befolyásának vetjük alá, ennek következtében járásunk, beszédünk, gondolataink egyaránt Jézust fogják tükrözni.

A Lelket a hit hallásából kapjuk (Gal 3:2), és hit által nyerhetjük el (Gal 3:14) keresztségünkkor (Tit 3:5-6), de naponta kérnünk kell, hogy a Szentlélek töltsön be. Nem élhetünk azokból a csodálatos tapasztalatokból, amelyekben tavaly vagy a múlt hónapban, esetleg tegnap volt részünk. Naponta kell kérnünk Isten Lelkének kiárasztását a szívünkbe, hiszen minden új nap sajátos kihívásokkal érkezik. A görög eredetiben ApCsel 13:52 versében a „betelni” ige *imperfektumban* (elbeszélő múlt idő) szerepel, azt jelezve, hogy a folyamat elkezdődött és még nem zárult le. Szó szerint azt jelenti: „(folyamatosan) töltekezni”. A Lélekkel való betöltekezés nem egyszeri esemény, sokkal inkább olyasvalami, amire naponként kell törekedni, naponta kell elfogadni Istentől. Ennek a töltekezésnek ismétlődnie kell, hogy életünk minden területét betöltsse jelenlétével, és így erőt kapjunk a helyes élethez.

A Szentlélekkel való betöltekezés nem annyira azt jelenti, hogy többet birtokolunk belőle, sokkal inkább azt, hogy Ő birtokol többet belőlünk. A Szentlélek csak akkor használhat fel bennünket nap mint nap Isten dicsőségére, ha életünk minden területét átadjuk neki.

„Szeretném lelketekre kötni, hogy akinek Krisztus hit által a szívében lakozik, az valóban részesült a Szentlélekben. Mindenki, aki elfogadja Jézust személyes Megváltójának, éppolyan biztosan megkapja a Szentlelket is, mint Tanácsadót, Megszentelőt, Vezetőt és Tanút” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. [Válogatott kéziratok] 14. köt. 71. o.).

FELTÉTELEK – 1. RÉSZ

Isten Igéje rámutat bizonyos feltételekre, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Lélek bennünk lakhasson. Az elkövetkező két napban néhány fontosat tekintünk át ezek közül.

Olvassuk el ApCsel 2:37-38 verseit! Mi a Lélek elnyerésének első feltétele?

A Szentlélek elnyerésének egyik feltétele a bűnbánat. Isten Igéjének hallása felébreszti lelkiismeretünket, ráébreszt valós bűnös és elveszett állapotunkra. Az igazi bűnbánat több annál, hogy pusztán szomorúságot éreznénk vétünkünk következményei miatt. Az igazi megbánás szívünk és elménk teljes átalakulását jelenti; azt, hogy a bűnt annak látjuk, ami valójában: pusztító gonoszságnak és Isten elleni lázadásnak. Kizárólag akkor éljük át a valódi bűnbánatot, ha megérint bennünket Isten szeretete: *„Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megterésre indít”* (Róm 2:4)?

Olvassuk el Gal 3:14 és Jak 1:6-8 verseit! Miért nem kaphatjuk meg a Szentlelket anélkül, hogy bíznánk Isten Szavában?

Jézus megígérte, hogy képviselőjeként elküldi a Szentlelket. Hittel fogadjuk el a megígért ajándékot! Ám ha kételkedünk Isten ígérésében és nem bízunk Szavában, akkor „kétszívűek” vagyunk, és ne véljük, hogy kaphatunk valamit is az Úrtól. A hit több mint értelmi elfogadás, azt jelenti: Isten útján járunk tovább, és bízunk benne, hogy a Mindenható megtartja szavát és nem enged ki a kezéből, bármi történjék is.

Olvassuk el Lk 11:8-10, 13 verseit! Milyen változást hoz a kitartó közbenjárás?

Isten nem vonakodik adni Szentlelkét. Ő jó és nagylelkű, sokkal jóságosabb és adakozóbb, mint amilyenek mi vagyunk a gyerekeinkkel. Kitartó közbenjárásunk nem Isten gondolkodásmódját változtatja meg. Könyörgésünk bennünket alakít át és visz Isten jelenlétébe. Az ima nem Istent hozza le a mi szintünkre, hanem bennünket emel fel Őhozá. Imáink nyilvánvalóvá teszik elhatározásunkat és felkészítenek az ajándék befogadására.

Hogyan válhatunk jóval buzgóbbá, odaadóbbá és alázatosabbá imaéletünkben? Miért fontos ezt megtanulni

FELTÉTELEK – 2. RÉSZ

Olvassuk el ApCsel 5:32 versét! Az Isten Igéjének való engedelmeség miért olyan fontos feltétele annak, hogy elnyerjük a Szentlelket?

Isten a múltban mindenkinek adta Szentlelkét, aki csak engedelmeskedett neki, és ez igaz ma is. A Bibliában a szeretet és az engedelmisség kéz a kézben jár egymással, az igaz hit engedelmisségben nyilvánul meg. Ha teljes szívből bízunk Istenben, engedelmeskedni fogunk parancsolatainak. Jézus kijelentette: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk” (Jn 14:23). Az engedelmisség döntések sorozata, és olyan életvezetést eredményez, ami követi Istennek a törvényben kifejezett akaratát. Ki kell tartanunk az engedelmisségben, ha elismerjük Jézust mint Urunkat (Lk 6:46)! 1Jn 2:4-5 verseiben a következőt jelenti ki az Ige: „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valószínűleg teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.” Kemény szavak ezek. Jánostól azt is tudjuk, hogy „aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad és ő is abban. Azt, hogy ő bennünk marad, a Lélektől tudjuk meg, akit nekünk adott.” Amíg azt tesszük, amit Isten parancsolt, addig szívünkben és elménkben békesség lesz.

Olvassuk el Júd 18-21 verseit! Miért kell kerülnünk minden tisztátalanságot, ha azt akarjuk, hogy betöltsön a Szentlélek?

A Szentlélek tüze nem éghet bennünk, ha világias a gondolkodásunk. A Szentlélek nagyon érzékenyen reagál bármilyen bűn vagy a világi gondolkodásmód jelenlétére az életünkben. Ezért kell Isten szeretetében maradnunk és imában kapcsolatot tartanunk vele, hogy így kizárjunk minden tisztátalanságot, és életünk a szeretetről, erőről és józanságról tanúskodjon. Csak úgy válhatunk olyanná, amilyenek Isten szeretne látni, ha kitartóan, elszántan harcolunk az énünkkel. Persze ezt nem tehetjük meg egyedül; a harc végkimenetele a döntésünktől függ, hogy alárendeljük-e akaratunkat a Szentléleknek vagy engedjük, hogy a test uralkodjon rajtunk. A választás a miénk.

„Hasznavehetőségük korlátlaná válik azoknak, akik az ént felretéve helyet készítenek szívükben a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet élnek” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 199. o.). Hogyan alkalmazhatjuk ezeket a szavakat a saját lelki életünkben?

ÉNKÖZPONTÚ VAGY KRISZTUS-KÖZPONTÚ ÉLET?

Olvassuk el Gal 5:16-26 verseit, majd vessük össze Ef 5:1-9, 17-20 szakaszával! Soroljuk fel a különbségeket az énközpontú és az Isten Lelke által betöltött élet között!

Annak az élete, aki nem a Szentlélek irányítása alatt él, gyökeresen eltér azétól és annak értékeitől, akit betöltött a Lélek.

Énközpontú ember:	A Lélek által vezetett ember:
Vágyik a bűnre és mindarra, ami nem tetszik Istennek.	Arra vágyik, ami lelki és Istennek tetsző.
Bűnös vágyai vezérlik.	A Szentlélek vezeti.
Rosszul használja szabadságát és a bűnrabságában van.	Szabad a bűnös függőségektől, és Krisztus elhívta a szabadságra.
Engedetlen Isten akaratával szemben.	Engedelmeskedik Isten akaratának.
Önző érdekek vezetnek.	Önfeláldozó.
A bűn gyümölcseit termi.	A Lélek gyümölcseit termi.
Nem ismeri fel a bűnbánat / bűnbocsánat szükségességét, dicsekvő.	Felismeri a bűnbocsánat szükségességét, és mindenért Jézusnak ad dicsőséget.

Akit betöltött Isten Lelke, annak az életét az Isten törvénye iránti szeretetből fakadó engedmesség és a mások iránti együttérzés szelíd lelkülete jellemzi (2Kor 5:14). Ha Isten megújította elménket és gondolkodásunkat, megújult a szívünk és az életszemléletünk, akkor megváltozik az értékrendünk és a magatartásunk. Már nem a saját erőnkől akarjuk élni az életünket, hanem a Szentlélek irányítása alatt (Gal 3:3). Önmagunkat nem tudjuk megváltoztatni. Nincs hatalmunkban ezt megtenni, mert a bűn túlságosan mélyen átjárt bennünket. A megújító erőnek Istentől kell jönnie. A belső változás csakis a Szentlélek átalakító munkája nyomán mehet végbe. Csupán csak a külső változás – mint például egy-egy rossz szokás elhagyása – még nem tesz kereszténnyé. A változásnak a Szentlélek által megújított szívből kell erednie. Ez egy élet munkája, amelynek során hegyen és völgyön is visz az út, de Isten megígérte, hogy elvégzi bennünk, ha odaszenteljük magunkat neki. „...*meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjáig*” (Fil 1:6, ÚRK).

Életünk mely területein érezzük még, hogy előtérbe kerül az önzés, az énközpontúság, és mely területeken tükröződik a Szentlélek átalakító befolyása? Válaszunk mit árul el rólunk és döntéseinkről?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Teljesen természetes, ha az ember irányítani akarja a saját életét. Normál körülmények között saját erőfeszítéseinktől függ, mit érünk el. Miközben sokan egész életükben csak próbálkoznak életük irányításával, addig mások betegesen rettegnék attól, hogy elveszítik a kontrollt. Erre az emberi dilemmára csakis Istennél találunk megoldást. Ő azt akarja, hogy teljesen adjuk át neki az irányítást, hiszen Ő a Teremtőnk és a Megváltónk. Úgy szeret, ahogyan senki más nem képes szeretni. Ez megnyitja az ajtót számára, hogy munkálkodjon az életünkben. Ha úgy döntünk, hogy alárendeljük akaratumat Isten Szentlélekének, természetfeletti békességet és korlátlan lehetőséget kapunk arra, hogy mások áldására éljünk. Csakhogy vágnunk kell erre a hatalomra az életünkben! Isten nem kényszeríti rá önmagát egyikünkre sem. Erkölcsi lények úgy lehetünk, ha szabadok vagyunk. A valódi szabadsághoz pedig szükségünk van az *elengedés* érzésére (konkrétan, hogy akarjuk elhagyni régi, bűnös dolgainkat); és arra az érzésre is, hogy milyen az, amikor a Szentlélek ereje lakik bennünk. Igazán szabadok úgy lehetünk, ha valóban a Szentlélek irányítása alá rendeljük magunkat. Itt nincs ellentmondás. Szabadságunkat abban találjuk meg, hogy felszabadulunk a bűn kárhozhatása és hatalma alól, ami egyébként megkötöz és a biztos halálba visz. Viszont ha alárendeljük magunkat az Úrnak és utat készítünk a Szentléleknek, hogy bennünk lakhasson, nem csak a kárhozhatástól szabadulunk meg (Róm 8:1), de olyan életet is élhetünk, amelyben nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Ez az egyetlen, valódi szabadság, amit bűnös emberként valaha megismerhetünk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Sokan azt gondolják szabadságnak, hogy akármit, akármikor és akár-hogyan megtehetnek. Keresztény szempontból mi nem stimmel ezzel a gondolatmenettel? Mi a szabadság bibliai alaptétele (lásd Zsolt 119:45; Lk 4:18; Jn 8:34-36; 2Kor 3:17; Gal 5:1)?
2. Miért fontos félretenni énünket és teljesen Istennek szentelni az életünket, mielőtt a Szentlélek hatalmasan munkálkodhatna rajtunk keresztül? Mit vihetne végbe Isten még bennünk, aminek következtében még nagyobb áldására szolgálhatnánk másoknak, ha félretennénk énünket és megnyitnánk szívünket a Szentlélek munkája számára?
3. „A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnel, egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 134. o.). Beszéljük meg az osztályban, mi minden következik ebből!

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

FEBRUÁR

A fénylő februári nap
köszönti már az új tavaszt.
Mozdul a fában az élet,
eddig aludt. Most felébredt.
Megtörli álmos szemeit,
új világot látni készül itt:
bimbót, virágot, fűvet,
mert jön-jön, mint az örület
a rigófütty, a kis tücsök
trillázni, muzsikálni készül,
örömeiben az ég is megkékül.
– A szürke, borongós napok
elindulnak valahová most,
más vidékre, más tájak felé,
de nekünk új muzsikát hoz a szél.
Vidámat, madárfüttyös napot,
zöld bokrot, zöld határt:
a mindig megújuló csodát.